

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávnění a stěžovatelka se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody rekursu. Lze přisvědčiti názoru stěžovatelky, že jest v tomto sporu rozhodujícím, kdo nabyl vlastnictví ke vkladní knížce, již vklad je reprezentován, avšak právě tato okolnost má býti podle napadeného usnesení zjištěna. Žalovaný výslovně tvrdil, že sporná vkladní knížka jest ve společném vlastnictví obou manželů, a odporuje proto opačné tvrzení stěžovatelky spisům. Je-li žalovaný skutečně spoluvlastníkem sporné knížky, nemohl tohoto svého práva pozbyti tím, že stěžovatelka ji dala vinkulovati na heslo, jak již odvolací soud správně vystihl. Rozsudek soudu první stolice byl právě zrušen za tím účelem, by byla zjištěna rozhodující okolnost, zda stěžovatelce přísluší výhradné vlastnictví ke sporné vkladní knížce, či zda žalovanému přísluší spoluvlastnictví jím tvrzené. Touto otázkou se procesní soud první stolice posud vůbec nezabýval a bude také jeho věcí, by působil k tomu, by byly doplněny údaje o způsobu převodu spoluvlastnictví ke vkladní knížce na žalovaného (§ 182 c. ř. s.).

Čís. 12060.

Ručení dráhy.

Držel-li se cestující za jízdy rukou dveřního rámu u závěsů dveří a byl-li samočinným se přiražením dveří na ruce zraněn, dopustil se neopatrnosti a zavinil výhradně sám nejen úraz, nýbrž i škodnou událost.

Zavinění dráhy nelze spatřovati v tom, že nedala opatření dveře ve smyslu § 17 provoz. řádu ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. zák. na rok 1852 tak, by se nemohly samočinně uzavřítí. Vinu dráhy neodůvodňuje ani nevydání předpisů o zacházení s arretačním zařízením.

Není předpisu o uzavírání dveří vedoucích na plošinu.

V tom, že průvodčí neuzavřel dveře na plošinu, nelze spatřovati neopatrnost.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, Rv I 825/31.)

Žalobce držel se za jízdy rukou dveřního rámu u závěsu dveří, vedoucích na plošinu vagonu. Při vjezdu vlaku do zatáčky dveře se samočinně zavřely a přiskříply žalobcovy prsty. Žalobní nárok proti dráze na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice co do důvodu po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok po právu co do důvodu jednou třetinou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobce; k dovolání žalované dráhy obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

K dovolacímu důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. obou stran. Každý dospělý člověk průměrných schopností (§ 1297 obč. zák.) může předvídati, že otevřené dveře na plošinu vagonu, i když jsou opatřeny

arretačním zařízením (pérovým hákem k zaklínění) mohou se, jak zkušenost učí, za jízdy otřesem, průvanem a podobně samočinně zavřítí a cestujícího, jenž se opírá rukou o rám dveří v místech, kde jsou závěsy, na opírající se ruce zraniti. O této samozřejmosti není zapotřebí se šířiti. Jest sice pravda, že provozovací řád železniční čís. 1/1852 ř. z. nezakazuje státi u dveří ve vagonu. Avšak to nebylo příčinou zranění žalobce a netřeba se s touto okolností zabývati. Příčinou bylo, že se žalobce držel, jak odvolací soud zjistil, rukou dveřního rámu u závěsů dveří, tedy v nebezpečném místě, a to již dříve, než vlak vjel do zatáčky, v níž samočinným přiražením se dveří byl na ruce zraněn. Tím se dopustil neopatrnosti příčící se zásadám § 1297 obč. zák. a nelze proto uznati na jeho bezvinnost, ježto předpokladem zavinění neb spoluzavinění není jen přestoupení pozitivního předpisu, nýbrž stačí porušení zásad o průměrné opatrnosti. Z toho vyličení plyne, že žalobce zavinil výhradně sám nejen úraz, nýbrž i škodnou událost, i kdyby byla příhodou v dopravě, a je proto dráha podle § 2 zákona o povinném ručení železnic vyviněna. Nelze její zavinění shledati, jak to činí odvolací soud, v tom, že jednak nebyly dveře opatřeny tak, aby se samy při naklonění vozu nezavíraly, jednak v tom, že dráha nevydala předpisy o používání arretačního zařízení při dveřích zařízením tím opatřených. Není sice výslovně zjištěno, zda dveře vedoucí na plošinu byly opatřeny arretačním zařízením, avšak žalobce sám to připouští v odvolacím spisu pravě, že dveře nebyly arretačním zařízením zaklíněny, a musí proto tuto skutečnost proti sobě nechat platiti. Nelze proto zavinění dráhy spatřovati v tom, že nedala opatřiti dveře ve smyslu § 17 provozovacího řádu železničního čís. 1/1852 ř. z. tak, by se nemohly samočinně uzavřítí. Nevydání předpisů o zacházení s arretačním zařízením neodůvodňuje vinu dráhy, neboť nejde o složitý způsob zajišťování otevřených dveří arretačním zařízením, ježto podle všeobecné zkušenosti musí každá průměrně nadaná dospělá osoba účel arretačního zařízení a zacházení s ním lehce seznati. Není proto třeba, by podle § 3 odstavec (3) provozovacího řádu železničního čís. 1/1852 ř. z., byly předpisy takové zvlášť vydány, neboť to, co je přístupné posouzení průměrnému lidskému rozumu, nemusí býti ve zvláštních předpisech ještě vysvětlováno. Žalobce odvozuje ručení dráhy i ze zavinění průvodčího, jež spatřuje v tom, že průvodčí dveře na plošinu vozu nezavřel ani, když po revisi jízdních lístků vagonem procházel, ač podle § 55 odstavec 3 provozovacího řádu železničního čís. 1/1852 ř. zák. byl povinen veškerou opatrnost a pozornost vynaložiti, by zabránil nehodám, byť případy, o něž jde, nebyly jednotlivě ve služebních předpisech upraveny. Zjištěno však bylo na základě výslechu znalce z oboru železničtví, že není předpisu o uzavírání dveří na plošinu. A že neuzavření dveří průvodčím bylo neopatrností (§§ 1297, 1299 obč. zák.) vyvrátil po právu již první soud poukazem k tomu, že neuzavření dveří na plošinu nevyvolává žádné nebezpečí pro cestující, nanejmenší, ano je všeobecně známo, že tyto dveře bývají cestujícími otevírány v létě, by ve voze byl větší chlad. Nedopustil-li se průvodčí zavinění, není ani ručebního důvodu dráhy podle § 19 provozovacího řádu železničního čís. 1/1852 ř. zák. Je proto souhlasiti s názorem prvního soudu, že škodnou událost i úraz zavinil žalobce výlučně

sám svou neopatrností, a že ani dráhu ani její zřízence nestihá zavinění a neručí proto dráha, ani jde-li o příhodu v dopravě podle § 1 zákona o povinném ručení železnic, a netřeba se proto s otázkou příhody v dopravě zabývatí.

Čís. 12061.

Smlouva, již si dal advokát k úhradě palmární pohledávky postoupiti pohledávku, jejíž vydobytí mu bylo klientem svěřeno, i co do jistiny, i co do úroků a útrat všech tří stolic v době, kdy rozsudek prvního soudu nebyl ještě pravoplatný, jest, pokud jde o postup pohledávky a úroků z ní, nicotná podle § 879 čís. 2 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, Rv I 1366/31.)

V právní věci Ck II a 657/27 Arnošta D-a proti manželům S-ovým byl právním zástupcem D-ovým žalobce, advokát Dr. E. V prosinci 1927 složili manželé S-ovi na soudě jako jistotu za nárok uplatňovaný Arnoštem D-em 11.576 Kč 36 h. Dne 8. srpna 1928 postoupil Arnošt D. veškeré jím ve sporu Ck II a 657/27 očekávané nároky žalobci, svému právnímu zástupci. Usnesením ze dne 20. února 1929 byla povolena žalovanému státu exekuce proti Arnoštu D-ovi zabavením a příkázáním k vybrání nároku na vydání peněz složených manželí C-ovými na soudě. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu nepřipustnosti exekuce na zabavený nárok. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Jest zjištěno, že právní věc Ck II a 657/27 byla rozhodnuta v první stolici ve prospěch Arnošta D. dne 9. května 1928, pravoplatně však teprve rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 1929. Nebyl proto spor Ck II a 657/27 v době postupu, který se stal dne 8. srpna 1928, pravoplatně rozhodnut. Žalobce byl v této době jen oprávněn dáti si postoupiti útraty tohoto sporu vzešlé do této doby, které byly rozsudkem první stolice určeny na Kč 3912.11 výlučně svědečného, znalečného a poplatku z komise. Ježto žalobci v době projednávání ve věci Nc III 173/27 bylo přiřknuto Kč 8405.80, byl jeho k postupu způsobilý nárok z jeho palmáře kryt a jest postoupení vyšší části Arnoštem D-em žalobci podle názoru soudu neplatné podle § 879 obč. zák. Ale i podle § 2 odpůrčího řádu byl postup nepřipustný, ježto soud jest toho názoru, že žalobci musila býti následkem dlouholetého právního zastupování známa prekerní finační situace Arnošta D-a. Arnošt D. jako svědek slyšen uvedl, že žalobce o jeho špatných finančních poměrech byl informován a věděl, že v září roku 1928 složil vyjevovací přísahu. I když se postup stal měsíc před složením vyjevovací přísahy, musil žalobce podle názoru soudu, již v době postupu věděti, že tímto postupem budou poškozeni všichni ostatní oprávnění. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Hledě k rozsahu skutkového podkladu, jenž se v první stolici stal nesporným, má odvolací soud přezkoumati, zda se postup nároku žalobci stal po právu a zda postup tento, jak žalovaná strana namítá, není podle § 2 čís. 1 a 2 odp. zák. odporovatelný. Co se odporovatelnosti týče žalovaná strana nic ne-